

интерпелацију за претресање одређеног питања у вези са радом Владе или министарства. Она се подноси у писаном облику и то председнику Народне скупштине који је доставља Административном одбору ради утврђивања њене усклађености са Пословником, а по добијеном извештају овог одбора председник Народне скупштине интерпелацију доставља народним посланицима и председнику Владе. Влада разматра интерпелацију и у року од 30 дана од њеног пријема доставља председнику Народне скупштине свој став поводом интерпелације који овај доставља народним посланицима да би се потом на првој наредној седници Народне скупштине (као последња тачка дневног реда) расправљало и гласало у вези интерпелације. Претрес поводом интерпелације се завршава на седници на којој је и започет и то било заузимањем става о питању покренутом интерпелацијом или гласањем о преласку на наредну тачку дневног реда.

Поред посланичког питања и интерпелације који имају највећи значај и примену у парламентарној пракси често се прибегава још једном повременом средству контроле парламента над владом анкетној комисији. Она се користи онда када треба испитати неко важно питање које стоји у вези са радом и одговорношћу владе.

Свакако да су најважнија средства парламента према влади она којима се покреће политичка одговорност владе према парламенту. Без те политичке одговорности владе нема ни парламентарног режима. По правилу, у државама са дводомним парламентом влада одговара само пред доњим домом мада има и случајева и земаља, као Италија (по Уставу од 1948. год.), где влада и министри одговарају пред оба дома (и Сенатом) јер се о предлогу за давање или одузимање поверења гласа поименично у оба дома.

Политичка одговорност владе пред парламентом покреће се предлогом за гласање, изгласавање неповерења влади или њеном члану. Он се подноси од стране одређеног броја посланика који устави различито утврђују. Рецимо, у Италији (по Уставу од 1948. год.) тај предлог подноси најмање једна десетина посланика једног и другог дома, у Француској (по Уставу од 1958. год.) такође, једна десетина чланова Националне скупштине, у Португалији (по Уставу од 1976. год.) једна четвртина посланика и др. а тај одређени број посланика који предлаже изгласавање неповерења влади тражи се и код нас, у Републици Србији. Овај предлог за изгласавање неповерења влади се сматра изгласаним онда када га усвоји већина посланика, или, боље рећи, иста она већина